

Poselství papeže Lva XIV. k desátému výročí *Amoris laetitia*

U příležitosti desátého výročí vydání postsynodální apoštolské exhortace Amoris laetitia napsal papež Lev XIV. zvláštní poselství. Zdůrazňuje v něm klíčovou roli rodiny pro předávání víry i pro apoštolát v dnešním světě, ale také význam naslouchání problémům a potížím dnešních rodin ze strany církve. V tomto duchu svolává na říjen letošního roku setkání s předsedy biskupských konferencí z celého světa, aby společně "rozlišovali kroky k naplnění úkolu hlásat evangelium rodinám dneška".

Poselství Svatého otce Lva XIV. u příležitosti desátého výročí postsynodální apoštolské exhortace *Amoris laetitia*

Drazí bratři a sestry!

19. března 2016 věnoval papež František všeobecné církvi jasné poselství naděje ohledně lásky v manželství a rodině: apoštolskou exhortaci *Amoris laetitia*, plod tříletého synodálního rozlišování podpořeného Svatým rokem milosrdenství. Při tomto desátém výročí chceme vzdát Pánu díky za podnět ke studiu a k pastorační konverzi církve a poprosit o odvahu pokračovat v nastoupené cestě, vždy znovu a vždy nově přijímat evangelium v radosti, že je můžeme hlásat všem.

Jak nás učí II. vatikánský koncil, rodina je „základem společnosti“ [1], Božím darem a „školou bohatěji rozvinutého lidství“ [2]. Prostřednictvím svátosti manželství ustanovují křesťanští manželé určitou „rodinnou církev“ [3], jejíž úloha je klíčová pro výchovu a předávání víry. Ve stopách koncilních podnětů se obě apoštolské exhortace, totiž *Familiaris consortio* sv. Jana Pavla II. z roku 1981 a *Amoris laetitia* (AL) staly stimulem pro pastorační i věroučné úsilí církve ve službě mladým lidem, manželům a rodinám.

S přihlédnutím »k antropologickým a kulturním změnám« (AL 32), které se výrazněji projeví s odstupem pětatřiceti let, chtěl papež František vybídnout církve k většímu nasazení na cestě synodálního rozlišování. Jeho promluva ze 17. října 2015, kterou pronesl během XIV. řádného všeobecného shromáždění biskupského synodu o rodině,

zve ke »vzájemnému naslouchání« uprostřed Božího lidu, k tomu, aby »všichni naslouchali Svatému Duchu, „Duchu pravdy“ (Jan 14,17), aby poznali, co [Duch] „říká církvím“ (Zj 2,7)«. A upřesňuje, že není »možné mluvit o rodině, aniž bychom se ptali rodin, aniž bychom naslouchali jejich radostem a jejich nadějím, jejich bolestem a jejich úzkostem«. [4]

Amoris laetitia sklízí plody synodálního rozlišování a nabízí velmi cennou nauku, kterou musíme dnes nadále prohlubovat: biblickou naději na láskyplnou a milosrdnou Boží přítomnost, která umožňuje prožívat »příběhy lásky« [i], i když procházíme »rodinnými krizemi« (AL 8); pozvání přijmout za svůj »Ježíšův pohled« (AL 60) a neúnavně poskytovat podněty „k růstu, upevnění a prohloubení lásky v manželství a v rodině« (AL 89); výzvu k objevení, že láska v manželství »vždycky dává život« (AL 165) a že je »skutečná« právě v tom, že je »omezená a pozemská« (AL 113), jak nás učí tajemství Vtělení. Papež František potvrzuje nezbytnost »rozvíjet nové cesty [ii] pastorace« (AL 199) a »posílit výchovu dětí« (AL, kap. VII), zve církve, aby »doprovázela, rozlišovala a integrovala křehkost [iii]« (AL, kap. VIII), překonávala pojetí omezené pouze na normy a podporovala »spiritualitu, která pramení z rodinného života« (AL 313).

Jak jsem měl příležitost říci mladým lidem při setkání na Tor Vergata během Jubilea naděje, »křehkost [...] je částí zázraku, jímž jsme« - nejsme stvořeni »pro život, kde je vše předem pevně stanoveno, nýbrž pro existenci, která se neustále znovu rodí v darování, v lásce«. [5] Abychom mohli sloužit poslání hlásat evangelium o rodině mladým generacím, musíme se naučit připomínat si krásu povolání k manželství právě v tom, že rozeznáme jeho křehkost, abychom vzkřísili »důvěru v milost« (AL 36) a křesťanskou touhu po svatosti. Musíme také podporovat rodiny, a to zvláště ty, které trpí chudobou a násilím v tak mnoha podobách v současné společnosti.

Vzdávejme díky za rodiny, které navzdory obtížím a výzvam prožívají »spiritualitu rodinné lásky« tvořenou »tisíci reálných a konkrétních gest« (AL 315). [iv] Chci také vyjádřit svou vděčnost pastýřům, pastoračním pracovníkům, sdružením věřících a církevním hnutím, kteří věnují úsilí rodinné pastoraci.

Naše doba se vyznačuje velmi rychlými proměnami, které ještě více než před deseti lety nezbytně vyžadují zvláštní pastorační pozornost vůči rodinám, jimž Pán svěřuje úkol účastnit se na poslání církve hlásat a dosvědčovat evangelium. [6] Skutečně existují místa a okolnosti, kde se církve »nemůže stát solí země« [7] jinak než prostřednictvím věřících laiků, a zvláště rodin. Proto se právě v těchto souvislostech obnovuje a

prohlubuje úsilí církve o to, aby ti, které Pán povolává k manželství a k rodině, mohli prožívat svou manželskou lásku v Kristu a aby se mladí lidé cítili přitahováni intenzitou manželského povolání v církvi.

Vzal jsem v potaz změny, které neustále ovlivňují rodiny, a rozhodl jsem se svolat na říjen roku 2026 předsedy biskupských konferencí celého světa, abychom ve vzájemném naslouchání pokračovali v synodálním rozlišování kroků k naplnění úkolu hlásat evangelium rodinám dneška, a to ve světle *Amoris laetitia* a s ohledem na to, co se právě odehrává v místních církvích.

Svěřuji tuto cestu přímluvě svatého Josefa, strážce Svaté rodiny z Nazareta.

Vatikán, 19. března 2026, slavnost sv. Josefa

Lev XIV.

[1] GS 52

[2] tamtéž

[3] LG 11

[4] František, promluva k 50. výročí ustanovení Biskupského synodu (17. října 2015)

[5] Promluva při mši na Jubileu mladých lidí (3. srpna 2025)

[6] Srov. *Familiaris consortio* 17

[7] LG 33

[i] Oficiální český překlad zde má (ne zcela přesně) „milostné příběhy“ (pozn. překl.)

[ii] Oficiální český překlad zde má (ne zcela přesně) „nové pastorační metody“ (pozn. překl.)

[iii] Oficiální český překlad zde má (ne zcela přesně) „slabost“ (pozn. překl.)

[iv] Oficiální český překlad zde má (ne zcela přesně) „úkonů“ (pozn. překl.)